U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **I. K.**, zastoupeného JUDr. Evženií Pichertovou, advokátkou se sídlem Příkopy 530, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2011, č.j. OAM-336/ZA-ZA06-ZA12-2011, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2012, č. j. 56 Az 62/2011 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Evženii Pichertové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8640 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 28. 11. 2011 žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2011, č. j. OAM-336/ZA-ZA06-ZA12-2011. Správní orgán posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

Krajský soud zjistil, že stěžovatel byl k datu podání žaloby hlášen k pobytu v Přijímacím středisku Zastávka, se sídlem Havířská 514, Zastávka u Brna. V průběhu řízení se krajskému soudu nepodařilo doručit stěžovateli na uvedenou adresu písemnost. Podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 12. 2011 bylo poslední známou adresou stěžovatele Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000. Policie ČR dále uvedla, že mu byl vystaven výjezdní příkaz

GA0169839 s platností do 18. 1. 2012, současné místo pobytu stěžovatele jí není známo. Usnesením ze dne 2. 2. 2012, č. j. 56 Az 62/2011 – 19, ustanovil krajský soud stěžovateli podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), pro řízení o žalobě opatrovníkem organizaci SOZE, se sídlem Mostecká 5, Brno, s odůvodněním, že pobyt stěžovatele není znám. Z evidence vedené žalovaným krajský soud dále zjistil, že stěžovatel odešel dne 28. 11. 2011 z Přijímacího střediska Zastávka, nová adresa jeho pobytu po tomto datu uvedena nebyla. Stěžovatel svoji novou adresu do dne rozhodnutí soudu nesdělil. Krajský soud konstatoval, že svým postupem vyčerpal veškeré standardní možnosti, kterými bylo možné místo pobytu stěžovatele zjistit. Usnesením ze dne 22. 2. 2012, č. j. 56 Az 62/2011 – 21, proto řízení o žalobě podle § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil.

Toto usnesení bylo doručeno opatrovníkovi stěžovatele dne 28. 2. 2012. Téhož dne bylo krajskému soudu doručeno elektronické podání bez připojeného uznávaného elektronického podpisu, v němž stěžovatel soudu sdělil svoji současnou adresu: Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000. Na tuto adresu bylo následně stěžovateli doručeno usnesení krajského soudu o zastavení řízení ze dne 22. 2. 2012. Dne 7. 3. napadl stěžovatel toto usnesení kasační stížností. Uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že soudu bylo dne 23. 12. 2011 oznámeno, že se stěžovatel nachází v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, dne 20. 12. 2012 mu byl vystaven výjezdní příkaz odborem cizinecké policie Královéhradeckého kraje. To dokládá možnost zjištění jeho pobytu z příslušné evidence. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že zjišťoval jeho pobyt ve spolupráci se žalovaným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí taková skutečnost nevyplývá, naopak je v něm jasně uvedeno, že krajský soud požádal o součinnost Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, která mu adresu pobytu stěžovatele sdělila. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že vzhledem k tomu, že stěžovatel sdělil krajskému soudu adresu svého pobytu, odpadl důvod ustanovení opatrovníka. Funkce opatrovníka stěžovatele zastávaná organizací SOZE proto zanikla. O této skutečnosti již byla organizace informována přípisem ze dne 27. 3. 2012.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky

přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Podmínkou pro zastavení řízení podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, tedy otázkou, kdy je skutečně nemožné zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud již zabýval v mnoha rozhodnutích, např. v usnesení ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 196/2005 - 50, publ. pod č. 708/2005 Sb. NSS., v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 707/2005 Sb. NSS., či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 41/2003 - 42, publ. pod č. 729/2005 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny. Kasační stížnost žalobce proto podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, další poradu s klientem a písemné podání soudu, ve výši 6300 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 900 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 7200 Kč. Ačkoli si advokátka účtovala odměnu za tři konzultace s klientem, Nejvyšší správní soud jí samostatně přiznal odměnu pouze za jednu z těchto porad. První porada s klientem dne 11. 4. 2012 je zahrnuta pod ustanovením § 11 písm. b) advokátního tarifu, třetí poradu s klientem soud nepovažoval za účelně vynaložené náklady. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1440 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 8640 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu